

første Menighedsraadslov, at Menighedsraadene gennemgaaende har taget sig stærkt af Kirkernes Vedligeholdelse og Udsmykning. Det har været til stor Lykke for Kirken, at Menighedsraadsmedlemmerne har faaet Indflydelse derpaa. Vi har ikke mærket noget til, at Kommunalbestyrelserne overhovedet har interesseret sig for den Sag, hverken før eller efter 1903. Den ærede sidste Taler var inde paa det samme. Jeg tror ikke, det vil medføre noget Savn for Kirkerne og deres Bestyrelse, at Kommunalbestyrelserne ikke fremtidig skal vælge et Medlem til Bestyrelsen. Jeg kan her henvise til den Praksis, der har fundet Sted i Sønderjylland i umindelige Tider: at Menighedsrepræsentationen alene har taget sig af disse Sager og gjort det godt. Der vil derfor ingen Mening være i, forekommer det mig, hvis vi heroppe ved at fastholde Kommunernes Deltagelse i Kirkernes Bestyrelse vil indføre noget i Sønderjylland, som vil virke stødende dér, og som man dér ikke kender noget til.

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds mente, at Kirkegaardene skulde henlægges under Kommunalbestyrelserne. Det maa jeg fraraade det høje Ting at abonnere paa. Den Tanke, at man skulde tage Kirkegaardene bort fra Kirkerne, hvortil de har hørt lige siden deres Oprettelse, og lægge dem ind under Kommunalbestyrelserne, medens Kirkerne skulde være under Kirkebestyrelserne, synes mig ganske urimelig, navnlig naar henses til, at vi har en Lov, hvorefter Kommunerne kan oprette Kirkegaarde, og hvorefter de kan faa deres egen Bestyrelse.

Med Hensyn til Anskaffelse og Vedligeholdelse af Orgel spurgte det ærede Medlem mig, om et Flertal paa Menighedsraads-mødet var tilstrækkeligt. Naar der ikke i Loven er forlangt et særligt Flertal, er et almindeligt Flertal tilstrækkeligt. — Det ærede Medlem ønskede hemmelig Afstemning om Forhøjelse af Lønninger ifølge § 14. Den nævnte Paragraf er ganske i Overensstemmelse med den nuværende Bestemmelse i Menighedsraadsloven, og denne Bestemmelse er kun anvendt i ganske faa Tilfælde — jeg tror mindre end 10. Og hvad angaar Pensioneringen, er det Meningen, at den Lønning, som bliver tillagt, giver Ret til Pension, forudsat, at vedkommende har den Eksamensalder, som skal til. Det staar udtrykkelig i Paragraffen. Jeg tror ikke, det er nødvendigt, at der skal være hemmelig Afstemning; der er ikke for Ministeriet fremkommet noget med Hensyn til de Tilfælde, der har foreligget.

§ 18, 4de Stykke, om Forflyttelse af Helbredshensyn og personlige Tillæg indeholder ogsaa det samme som den nugældende Lov, og efter denne har man betalt disse personlige Tillæg af Statskassen, som der udtrykkelig staar i Loven. Det samme foreslaas, som sagt, her. I § 54 staar, at Tillægene efter § 18, Stykke 4 og 5, skal afholdes af Statskassen, hvad der ogsaa er rimeligt, fordi Statskassen sparer Udgifter til Pensionsydelse ved, at en Mand, der er syg, faar et mindre Embede, som han endnu i nogle Aar kan bestride, og hvor han maaske kan genvinde sit Helbred.

Det ærede Medlem talte endvidere om Lønningerne, som ogsaa det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) omtalte. En Lønningsforhøjelse er nu i Virkeligheden ganske uigennemførlig, fordi de økonomiske Forhold for samtlige Landets Borgere er ændret saa betydeligt i de sidste Aar. Det kan ikke hjælpe at lukke Øjet for, at adskillige af de Skatteydere, som skal betale til forhøjede Lønninger, staar overfor Sammenbrud af deres egne Hjem. Mange staar saaledes, og derfor gaar det ikke an, at man nu foreslaar Lønforhøjelser, selv om man i og for sig nok kunde have Lyst dertil paa visse Punkter. Jeg har ogsaa sagt til Præsteforeningens Bestyrelse, da vi talte om den Sag, at jeg vilde raade den fra at virke for Lønforhøjelser, thi jeg troede ikke, det var tjenligt for Præsterne at gøre det i dette Øjeblik. Naar de alligevel har virket derfor og har henvendt sig til Rigsdagen foruden til Ministeren, kan jeg ikke have noget derimod, men min Hovedbetragtning staar fast, nemlig den, at det ikke er heldigt for Præstestanden som Helhed at tale højt om Lønforhøjelser paa et Tidspunkt som det, vi nu oplever, og jeg har i dette Ting og navnlig i det andet Ting meget stærkt udtalt mig for, at Lønforhøjelser ikke kunde finde Sted under de nuværende Forhold.

Man maa heller ikke tro, at man ved Sammenlægning af Embeder kan tilvejebringe noget, som kunde faa virkelig Betydning for en Forhøjelse af de mindre Lønninger. For det første har jeg ikke megen Tro til, at det kan lykkes at sammenlægge Embeder, medmindre det skal gøres mod Befolkningens meget bestemte Protest; i mange Tilfælde er det heller ikke rigtig retfærdigt at gøre det, for adskillige af de Embeder, der er smaa, har mere end Lønningsmidler nok til en Præst, naar henses til, hvad der er indbetalt til de fælles Lønningsmidler; men helt bortset derfra er det i og for sig vanskeligt at gaa den Vej, naar